

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 604

Τιμή Φδλλου Δρζ. 1

Ἔτος ΚΕ΄.

Τηλ. 628.280

15 Νοεμβρίου 1970 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

«Οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» ἢ Χιλιασταί

Μέ ὄλην τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν ποῦ ἔχομεν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην, ἡσθάνθημεν σεισμικὸν ψυχικὸν κλονισμόν, ἀναγνώσαντες εἰς τὸν ἡμερήσιον Τύπον τῆς 15.10.70 (ἔφημ. Ν. Πολιτεία) τὴν γνωμάτευσιν τῆς εἰσαγγελίας τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἀντιθαίνει εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ κοινωνικὴν ἠθικὴν ἢ αἵρεσις τῶν Χιλιαστῶν, καὶ ὅτι τυγχάνει καὶ αὐτὴ τῶν ἰδίων συνταγματικῶν κατοχυρώσεων, αἱ ὁποῖαι προβλέπονται διὰ πᾶσαν γνωστὴν ἐν Ἑλλάδι θρησκείαν»

Δὲν θὰ ἀπασχοληθῶμεν εἰς τὸν στενὸν χώρον τοῦ παρόντος μεῖς ὅλας τὰς τερατώδεις πλάνας τῶν ψευδομαρτύρων τοῦ

Ἰεχωβά, ἀλλὰ μόνον μεῖς ἐλαχίστας κακοδιδασκαλίας των, αἱ ὁποῖαι ἔχουν δυσμενεστάτας ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς Ἑλληνορθόδοξου Χριστιανικῆς Κοινωνίας ἡμῶν.

Οὐδεὶς τῶν Ἑλληνορθόδοξων διαμφισβητεῖ τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν καθ' ἣν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἀντιπαρῆλθε μεῖς ἐλαχίστας σχετικῶς ζημίας, τὰς φρικτὰς διὰ μέσου τῶν αἰώνων δοκιμασίας του καὶ ἐμεγαλουργῆσε οὐχὶ διὰ μέσων καὶ δυνάμεων ὕλικῶν ἀλλὰ διὰ τῆς ὑπερόχου πνευματικότητός του, διὰ τῆς προσηλωσεώς του εἰς τὴν βαθυτάτας τὰς ρίζας τῆς ἔχουσας Ἑλληνορθόδοξον Παράδοσιν.

Οὕτως οἱ τοῦ «εἰκοσιένα» ἥρωες μετὰ τὸ θούριον «γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστιν τὴν Ἁγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν» ἠγωνίσθησαν ὑπερανθρώπως, οἱ ἐλάχιστοι πρὸς τοὺς πολλούς, οἱ ἀσθενεῖς

κατὰ κόσμον πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς, καὶ ἐπέτυχον τὴν Ἑθνικὴν Παλιγγενεσίαν.

Ὅτε δὲ προσφάτως κατὰ τὸ 1940 αἱ σιδηρόφρακτοι στρατιαὶ τοῦ Μουσολίνι καὶ τοῦ Χίτλερ ἐπετέθησαν κατὰ τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος, οἱ ἀείποτε ὑπερήφανοι Ἕλληνες, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν «θεόπνευστον λογικὴν», ἥτις δὲν ὑπολογίζει τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν ἐν γένει ὕλικὴν ὑπεροχὴν τῶν ἀντιπάλων, ἀντέταξαν πρὸς τοὺς εἰσβολεῖς κραταιοτάτην ἄμυναν, ἥτις κατέπληξε τὸν κόσμον ἅπαντα.

Εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἡ νίκη τῶν συμμάχων εἰς τὸν Β΄ Παγκόσμιον πόλεμον, ἥτις διέσωσε τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, ὀφείλεται πρωτίστως εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Ἀλλὰ τὰς ὑπερόχους καὶ θεοσδότους ταύτας ιδιότητας τῶν Ἑλληνοθροδόξων Χριστιανῶν, προσπαθοῦν νὰ ἐξουδετερώσουν οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, διὰ τοῦ ἀφελληνισμοῦ αὐτῶν.

Διότι πᾶς ὁ ἀκολουθῶν τὰς δῆθεν θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν ψευδοπροφητῶν τούτων, παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι Ἕλλην, ὥς κατωτέρω θὰ ἀποδειχθῇ.

Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους ὅτι πᾶς Ἕλληνας ἔχει πρωτίστως τὴν ὑποχρέωσιν νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ζωὴν του, διὰ τὴν ἄμυναν τῆς πατρίδος του.

Ἀλλ' οἱ «Ἰεχωβάδες» μὴ ἀναγνωρίζοντες τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, δὲν λαμβάνουν εἰς τὰς χεῖρας των τὰ ὅπλα τὰ ὁποῖα τοὺς χορηγεῖ ἡ Πατρίς, διὰ τὴν ἀσφάλειάν της ἐν καιρῷ εἰρήνης, καὶ τὴν ἐν καιρῷ πολέμου ἄμυναν, προβάλλοντες ἡλιθίως, ἢ πονηρῶς τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ «οὐ φονεύσεις».

Ἡ ἐντολὴ ὅμως αὕτη τοῦ Θεοῦ, ὥς ἐκ πολλῶν κειμένων τῆς τε Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης ἀποδεικνύεται, ἀπαγορεύει τὴν αὐτοδικίαν μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς ὑπὸ τῶν «ἐκδίκων» τοῦ Θεοῦ φόνους, εἴτε ἐν καιρῷ εἰρήνης, εἴτε ἐν καιρῷ πολέμου γενομένους, ὥς ἐπὶ παραδείγματι, ὁ Ἅγιος καὶ πραότατος προφήτης Σαμουὴλ ἐφόνευσεν τὸν Ἄγαν, ὁ Δαυὶδ τὸν Γολιάθ, ὁ προφήτης Ἡλίας τοὺς 850 τῆς Ἰεζάβελ ἰδιοχείρως, ὁ Ἀπόστολος Πέ-

τρος τοὺς Ἀνανίαν καὶ Σαπφείραν διὰ τοῦ λόγου μόνον, κλπ. (ὄρα καὶ κεφ. ΙΓ' Ρωμαίους). Κατὰ ταῦτα, οἱ καλούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀρχόντων τῆς Πολιτείας διὰ νὰ ἀγωνισθοῦν ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν ἐν καιρῷ πολέμου, ἔχουν ὑποχρέωσιν καὶ ἐκ τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ νὰ ὑπακούσουν εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένας ἐξουσίας.

Κατὰ τὰς δῆθεν ὅμως θρησκευτικὰς δοξασίας τῶν «Ἰεχωβάδων» τοῦτο ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐπομένως, οὔτε στρατὸς εἰς τὰ σύνορα, οὔτε τὰ σώματα Ἀσφαλείας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν πρέπει νὰ ὑπάρχουν, κατ' αὐτούς, διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πατρίδος καὶ τὴν ἄμυνάν της ἐν καιρῷ πολέμου.

Ἀλλ' ἐὰν τοιοῦτόν τι συνέβαινε οὔτε Κράτος, οὔτε ἐλευθερία θὰ ὑπῆρχε. Διότι ἡ ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων εἶναι «βγαλμένη ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά» ἡ δὲ ἀγία γῆ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ζυμωμένη μὲ τὰ αἵματα τῶν ἀπείρων Ἀγίων Μαρτύρων καὶ τοὺς ἰδρωτάς καὶ τὰ δάκρυα τῶν ἀγωνιστῶν της.

Δὲν εἶναι λοιπὸν λίαν ἱταμὴ ἡ ἀξίωσις τῶν «Ἰεχωβάδων» νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον ἐπιβουλεύονται, ἀπόλυτον ἐλευθερίαν εἰς τὰς κινήσεις των, διὰ νὰ ἐξουδετερώσουν ὑπούλως τὴν ἐλευθερίαν τοῦ συνόλου, διὰ τῆς ἀσυδότου ἐλευθερίας των;

Ἡ ἀκριβὴς τήρησις τῶν πρὸς τὸ σύνολον ὑποχρεώσεων ἐκάστου πολίτου, συνεπάγεται καὶ τὴν διεκδίκησιν τῶν νομικῶν δικαιωμάτων του. Ἀλλ' ἐὰν ὁ ὅποιος δῆποτε φοροδιαφυγὰς καταδικάζεται, δικαίως, εἰς φυλάκισιν, εἰς τὴν πρόσκαιρον ἔστω στέρησιν τῆς ἐλευθερίας του, ποία ποινὴ ἀρμόζει εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν συμμετέχουν, ὅχι πλέον εἰς τὴν διὰ τῆς τῶν φόρων καταβολῆς ἐνίσχυσιν τοῦ δημοσίου ταμείου, ἀλλ' ἄρνούμενους νὰ συναγωνισθοῦν μετὰ τῶν λοιπῶν πολιτῶν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος των Ἐπομένως, εἶναι, ἢ δὲν εἶναι ἐθνοπροδόται οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά;

Εἶναι Ἀντίχριστοι διότι, «ὅσαι αἱρέσεις ἀνεφάνησαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἑκ-

κλησίας εἰς διαφόρους ἐποχάς, ἐμαζεύθησαν ἀπὸ τοὺς χιλιαστὰς εἰς ἓν σύστημα, καὶ κηρύττονται ἀπὸ αὐτοὺς ὡς ἀλήθεια τῆς Ἀγίας Γραφῆς (Τρεμπέλας). Εἶναι ἀντίχριστοι, διότι τὸν Συνάναρχον τῷ Ἀνάρχῳ Πατρὶ Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀποκαλοῦν «Ἀρχιδουλόν»!!! (ὄρα χιλιαστ. σύγγραμμα ἢ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καταλλαγή, σελ. 63).

Εἶναι ἐθνοπροδόται διὰ τοὺς προαναφερθέντας λόγους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐξῆς τοῦ γηραιοῦ Καθηγητοῦ κ. Π. Τρεμπέλα: «Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν πρέπει οὔτε χριστιανοὶ νὰ ὀνομάζωνται, διότι πράγματι καὶ κατὰ θάθος εἶναι Ἀντίχριστοι. Θὰ ἡμποροῦσαν νὰ εἰπῶ, πῶς αὐτοὶ καὶ ἡ ΓΕΝΕΑ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΩΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα... ὑπάρχουν... ἀποδείξεις χειροπιασταὶ ὅτι αὐτοὶ διευθύνουν τὸν Χιλιασμόν καὶ ἀποπελοῦν τὰ κεφάλαια καὶ τοὺς ἰδρυτὰς τοῦ Χιλιασμοῦ καὶ διδασκάλους αὐτοῦ, εἶναι εἰς τὸ θάθος Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται μὲ ἐνδυμασία προβάτου καὶ μὲ ἐπίχρισμα καὶ θερνίκι Χριστιανικόν, διὰ νὰ παραπλανήσουν τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ»... (Παν. Τρεμπέλα «ὁ Χιλιασμός, 1959, σελ. 101). Καταδιώκονται, καὶ δικαίως, οἱ ἔμποροι τῶν ναρκωτικῶν. Ἀφήνονται ὅμως ἐλεύθεροι εἰς τὴν Ἐθνοκτόνον δρᾶσιν των οἱ ἀπείρως χείρονες τούτων ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωῦ! Καταδιώκονται ἐπὶ πεντηκονταετίαν περίπου σκληρῶς οἱ τὸ Πάτριον ἔορτολόγιον τηροῦντες ζηλωταὶ ὀρθόδοξοι καὶ ἰδεολόγοι Ἐθνικόφρονες πολῖται καὶ οὐδεὶς συγκινεῖται. Ἀφήνονται ἀνεμπόδιστοι εἰς τὴν προσπάθειαν τοῦ ἀφελήνισμοῦ τῶν Ἑλληνορθοδόξων Χριστιανῶν οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωῦ.

Μὲ τὴν τοιαύτην ὁμως πρὸς ἡμᾶς

συμπεριφορὰν των εἶναι ὡς νὰ μᾶς λέγουν οἱ ἀρμόδιοι: «Ἐν ὅσῳ εἰσθε «Παλαιοημερολογῖται» ζηλωταὶ ὀρθόδοξοι καὶ Ἐθνικόφρονες, θὰ καταδιώκησθε. Θέλετε πλήρη ἐλευθερίαν; Γίνετε Χιλιασταί, ἢ τοῦλάχιστον «οὐνῖται».

Ἄλλ' ὄχι! μυριάκις ὄχι! Θὰ προτιμήσωμεν οἰανδήποτε ἄδικον καὶ ἀπάνθρωπον καθ' ἡμῶν μεταχείρισιν, ἀπὸ τὴν ἄρνησιν τῆς Ἀχράντου Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Φιλτάτης ἡμῶν Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Διότι ἡ ὑπόθεσις τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, εἶναι πρωτίστως ἀτομικὴ ὑπόθεσις ἑνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν.

Ἐπιστολαί

ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΠΑΛΑΙΟΗΜ) ΤΩΝ
ΒΕΡΔΙΚΟΥΣΗΣ—ΕΛΑΣΣΩΝΟΣ

Ἐν Βερδικούσῃ—Ἐλασσῶνος τῇ 10) 23.10.1970

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ
Ἐλασσῶνος κ. ΣΕΒΑΣΤΙΑΝῳ
Εἰς Ἱερὰν Αὐτοῦ Μητρόπολιν

Σεβασμιώτατε,

Ἡ κατ' ἀρχὴν ἀπευθυνθεῖσα πρὸς Ὑμᾶς τοῦ ἡμετέρου Παραρτήματος Γ.Ο.Χ. (Παλαιοημ) τῶν Ἑλλάδος ἀναφορά, ἀφεῶρα ὡς γνωστόν, εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τῆς στέγης, ἀπλῶς καὶ οὐχὶ εἰς περίπτωσιν ἀνεγέρσεως ἢ λειτουργίας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἡμῶν, χάριν τῆς ὁποίας, διὰ τυπικοὺς - ὑπηρεσιακοὺς καθαρῶς καὶ μόνον λόγους, συνωδῶ ταῖς σχετικαῖς ὑποδείξεις τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν, ἀνεφέρθημεν Ὑμῖν ἐξαιτήσαντες τὴν συμπράστασιν Ὑμῶν διὰ τὴν ἐν προκειμένῳ ἔγκρισιν τοῦ ἔργου.

Ἐὰν ἡ ὑμετέρα Σεβασμιότης διετίθετο νὰ ἐγκρίνῃ τὴν αἴτησιν ἡμῶν, τοῦτο θὰ ἐσήμαινε ἀφ' ἑνὸς διάθεσιν καλῆς θελήσεως καὶ «ζωηρᾶς ἐπιθυμίας πρὸς προσέγγισιν... πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐκατέρωθεν ὀξυτήτων, φανατισμῶν... καὶ γενικῶς τοῦ πνεύματος τῆς ἀδιαλλαξίας...» (ἐκ τοῦ κειμένου τῶν προτάσεων Ἐπιτροπῆς ἐκ δύο Ἀρχιερέων τῆς Ἑλλάδ. Ἐκκλησίας καὶ λοιπῶν ἐπιλέκτων μελῶν, πρὸς Ἐπιτροπὴν Γ.Ο.Χ. πρὸς ἐξεύρεσιν δυνατῆς λύσεως... Ἀθῆναι 2.6.69) ἀφ' ἑτέρου ἐκδήλωσιν ὑμετέρας γενικῆς τυπικῆς προνοίας, προσερχομένης ἐκ τῆς κειμένης νομοθεσίας καὶ καθεστηκυίας τάξεως τῆς ἀναφερομένης περὶ Χριστιανικῶν Ναῶν καὶ τῶν ἐπερὶ ὧν ἀκόμη, ὡς λίαν χαρακτηριστικῶς ὑπογραμμίσате ἡμῖν.

Πλὴν, ἡ ὑμετέρα ἀνταπόκρισις ἐπὶ τοῦ προκει-

μένου αϊτήματος, πλήρης αντιρρήσεως, διέφευσε τὰς προσδοκίας ἡμῶν, ἐνὸς ἢ ὑμετέρα Σεβασμιότης ἐκρίνε τὸ αἶτημα ἡμῶν καὶ τελικῶς ἀπέρριψε τοῦτο, χρωμένῃ κεκτημένα αὐτῇ ποιμαντορικὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα, ἰ σ χ υ ρ ὶ ὅ ν τ α κ α ἰ ὁ ν ὶ ἄ μ ε ν α ν ἂ ἐ π ι ὅ λ η θ ῶ σ ι ν, ὡς εἰκός, μ ὅ ν ο ν ἐ π ἰ τ ο ὕ ὅ π α γ ο μ ἔ ν ο υ κ α ἰ ἐ ξ ἄ ρ τ ω μ ἔ ν ο υ α ὗ τ ῇ ἐ κ κ λ η σ ι α σ τ ι κ ο ὕ π ο ι μ ν ῖ ο υ, κατὰ πάντα, δηλονότι, ὑπάρχου καὶ ὑποτασσμένου ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιρρήσεως, διαφωνίας καὶ «κανονικῆς» διαμαρτυρίας, κατὰ συνέπειαν δέ, διατηροῦντος πλήρη ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῆς.

Διότι, ὅθεν, παρεβλήθη ὁ τυπικὸς χαρὰ κ τ ῆ ρ τοῦ αἰτήματος ἡμῶν καὶ ἐβίγη ὑπὸ τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος — ἴσως ἐξ ἀγαθῆς προθέσεως — ἂ π ὅ π λ ε υ ρ ᾶ ς α ὖ σ ῖ α ς τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς γενικὸν θέμα τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, πρᾶγμα διὰ τὸ ὅποιον, ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1935 ἄδη, ἡ κεντρικὴ Ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν Ἡεσία: Ἱερά Σύνοδος τῶν Γνησ. Ὁρθοδ Χριστιανῶν (Γ.Ο.Χ.) Ἑλλάδος, διέκοψε ἐπισήμως τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς διοικούσης Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, τούτου ἕνεκα, ἐπιτραπήτω ἡμῖν ὅπως κατωτέρω παραθέσωμεν τὰ ἀκόλουθα, εἰς ἀπάντησιν τῶν ἀπαρδεύτων διὰ τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν συνείδησιν καὶ θρησκευτικὴν ὑπόληψιν χαρακτηρισμῶν, τῶν ἀναφερομένων ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθ. 601 23.5.70 καὶ 650 27.8.70 ἀπαντητικοῖς ἡμῖν ὑμετέροις ἐγγράφοις.

Ἀναφορικῶς μὲ τὸν ἐγκαινιασμόν τοῦ ἡμετέρου ἱεροῦ ναοῦ καὶ εἰδικῶς μὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν γραφέντα ὅτι δηλαδὴ ἐγένετο ἀντικανονικῶς ὑπὸ ψευδειςκόπου, (Μαγγησίας Χρυσοστόμου), — καθότι θεωρεῖτε καὶ τὸν Λεόντιον τῆς Διασπορᾶς καὶ τὸν Ἀνάκτιον, ἐπίσης ἐκ τῆς Διασπορᾶς λαβόντα τὴν χειροτονίαν ὡς ἀκύρους — ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἑξῆς: Κατ' ἀρχήν, οὐδεὶς μέχρι σήμερον ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ἀνιέρους τοῖς Ἐπισκόποις τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας! Εἰσέτι καὶ ὁ ἐσχάτως ἐπικρίνας τὴν θέσιν τῶν Παλαισημερολογητῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀρχιμ. π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, ἰδοὺ πῶς ἀποφαίνεται περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων ἐν Διασπορᾷ. «Μέχρις ἐσχάτων ἡ Σύνοδος τοῦ Φιλαρέτου εἶχε κανονικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκόπων αὐτοῦ» (σελ. 13). Τοῦτο ἐξ ἄλλου, δύνασθε νὰ θεβαιώσητε καὶ ἐξ ἄλλων πηγῶν, ὡς α) Ἱ. Καλογήρου. Ὁ Κόσμος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Διασπορὰ τῶν Ὁρθοδόξων ἐν Ἀμερικῇ. 6) Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ἔτος 1966, σελ. 188 καὶ ἑξῆς, ἐνθα δημοσιεύεται ἐγκύκλιος τοῦ ἰδίου Φιλαρέτου, προέδρου τῆς Συνόδου. γ) Σπυριδ. Μπιλάλη: Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός. Τόμος Β', σελ. 652 καὶ

ἑξῆς, ἐνθα ἐπαινεῖ τὴν ὀρθόδοξον καὶ ἡρωϊκὴν στάσιν τοῦ ἀνδρός: δ) TIMOTHY WARE: THE ORTHODOX CHURCH, P. 163 ἐξ., 190 ἐξ. καὶ ε) N. STRUVE, LES CHRETIENS EN URSS, PARIS 1963.

Κατὰ συνέπειαν ἡ φράσις ὅτι τυγχάνουν ψευδειςκοποι, ἐμμέσως ἵνα μὴ εἴπωμεν ἂ μ ἔ σ ω ς, ἀποτελεῖ βαρυτάτην βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος:

Ἐυελπιστοῦμεν πάντως ὅτι δὲν θὰ τυγχάνετε Ὑμῖς ὁ συντάκτης τοῦ σχετικοῦ ἐγγράφου, ἀλλὰ κληρικὸς τις τῆς ὑμετέρας Μητροπόλεως, ὅστις ἀγνοῶν ἔγραφε τὰ ἀνωτέρω πρωτόκουστα ρήματα!

Τὸ σημερινὸν «ἀκοινωνῆτον» τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου πρὸς τὰς λοιπὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας οὐδὲν σημαίνει κατ' αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι ὁ ἴδιος ἐκουσίως διέκοψε τὰς—ἐπισήμως—σχέσεις πρὸς αὐτάς λόγῳ τῆς ἐνόχου αὐτῶν συμπορείας καὶ συμπράξεως μετὰ τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως, διὸ καὶ φέρει ἐπαξίως τὴν σκυτάλην τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς σήμερον, πρωταγωνιστῶν δι' αὐτὴν ἐν μέσῳ τῆς συγχρόνου παγκοσμίου ἐκκλησιαστικῆς συγχύσεως!

Εἰς ἑτέραν παρατήρησίν Σας, ὅτι δηλαδὴ: «Ἡ λειτουργία τοῦ ναοῦ ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἀνεγέρσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς σήμερον εἶναι ὁμοίως ἀντικανονικὴ καὶ παράνομος, καὶ ὡς τοιαύτη, ὕβρις καὶ ἐμπαιγμὸς κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», διὰ τὸν λόγον ὅτι οἱ χειροτονήσαντες τοὺς Ἱερεῖς ἡμῶν Ἀρχιερεῖς διατέλουν ὑπὸ καθάρσεσιν, σημειοῦμεν ἐν βραχύτητι τὰ ἀκόλουθα:

Ἀποροῦμεν ὄντως μὲ τὰ συμπεράσματα ταῦτα καὶ τὴν τοιαύτην μέθοδον σκέψεως. Πρὶν ὅμως ἀπαντήσωμεν ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ ἐρωτήσωμεν:

1) Ποία Σύνοδος (Οἰκουμενικὸς — Πανορθόδοξος κύρος) καθιέρωσε τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν; (Σημ. Ἡ γὰρ Πανορθόδοξος διάσκεψις τοῦ 1923 ἀποτελεῖ παρῳδίαν Συνόδου).

2) Ποία ὁμοίως Σύνοδος κατεδίκασε τοὺς ἐναντιωθέντας πρὸς τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν ἐπὶ Παλαισημερολογισμῷ;

3) Ἐφ' ὅσον ἡ ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν συνήλθεν ἐν Συνόδῳ, διὰ νὰ καθιερώσῃ ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν, ποιοί, κατὰ συνέπειαν, εὐρίσκονται ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὴν ἔ ν ν ο ι α ν τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ῖ α ς, οἱ ἀποδεχθέντες τὴν μεταρρύθμισιν ἢ οἱ ἀρνήθέντες αὐτήν;

Ἡ ὑποθετικὴ καθάρσεις, ἣν μνημονεύετε, Σεβασμιώτατε, δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι, τυγχάνει ἁμοιρὸς ἐρείσματος καὶ στερεΐται οὐσιαστικοῦ περιεχομένου, ὡς μὴ βασισμένη «κανονικῶς» ἐπὶ οὐδενὸς ἐνδεικνυμένου εὐσταθοῦς καταδικασίμου λόγου καὶ αἰτίας. Αὐτῇ, στρεφόμενη κατὰ προσώπων μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ διοικητικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐκδόσαντος ταύτην ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, ἐλέγχεται καὶ θεωρεῖται ἀπολύτως ὡς μὴ ἰσχυρά καὶ ἐκ-

τελεστή διὰ πάντα (παλαισημερολογίτην) μὴ ἀνήκοντα καὶ ὑποκείμενον «κανονικῶς» εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἐκδοῦσης ταύτην ἐκκλησιαστικῆς δικαστικῆς ἀρχῆς καὶ διακόφοντα ἐπισήμως τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῆς.

Ὁ περὶ καθαιρέσεως, συνεπῶς, λόγος, οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ σχέσιν, πολλῶ δὲ μάλλον ἐφαρμογὴν διὰ τοὺς ἀνωτέρω Ἐπισκόπους, καθότι οὗτοι ἐνήργησαν συνωδᾶ τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησιαστικῇ Παραδόσει, μὴ ἀποδεχθέντες τὴν καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἤτοι μὴ δεχθέντες νὰ ὑπαχθῶν εἰς «καινοτομήσαν» Ἐκκλησίαν, ὡς καὶ ἡ Εἰσηγητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ 1923 ἀναφέρει περὶ αὐτῆς: «Καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων (τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν) δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ νὰ ἀποδεχθῇ νέον Ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ καταστῇ σχίσματι καὶ ἰσχυρῶς ἀπέναντι τῶν ἁλίων».

Σύμφωνον πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τυγχάνει καὶ τὸ Β. Διάταγμα τῆς 23ης Ἰαν. 1923 τὸ εἰσέτι μηδὲν ἀνακληθὲν, ὡς καὶ τὸ ἐμπεριστατωμένον σχόλιον τοῦ ἀποτολήσαντος τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν Χρυσστόμου Παπαδοπούλου, δι' οὗ ἐμολογεῖται περιτράνω ἡ ὑπὸ τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ μὲν ὁ νόμος Συνοδικῆ καὶ ταδίκῃ τῆς Γρηγοριανῆς—Παπικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. (βρα Μεγ. Ἐγκυκλοπαίδ. Πυρσοῦ, τόμος ΙΕ', σελ. 642, στήλῃ α').

Κατὰ ταῦτα, οὐδεμία κατὰ τῶν ὡς ἄνω Ἐπισκόπων καθαιρέσεις εἶναι δυνατόν νὰ λάβῃ χώραν, δεδομένου ὅτι, οὐ μόνον σεβόμενοι τὰς Ἱεράς Παραδόσεις καὶ τὰς ἀνωτέρω θέσεις ἠνέχθησαν νὰ ἀκολουθήσουν τὴν καινοτομίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος εἶχον οὐ τοῖς προηγούμενως ἀποκηρύξει τὴν πορείαν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτως ἐξηγεῖται καὶ τὸ διατί παρητήθησαν τῆς Συνόδου οἱ Συνοδικοὶ Ὑδρας, Σάμου καὶ Ἀκαρνανίας ἐπὶ τῇ ἀποφάσει τῆς καθαιρέσεως τῶν ἀνωτέρω Ἀρχιερέων. Παραλείποντες τὰς διαμαρτυρίας τῶν: Χαλκίδος, Πατρῶν, Σύρου, Θήρας, Κασσανδρείας, Δράμας κλπ., παραπέμπομεν Ὑμᾶς εἰς σχετικὴν μελέτην τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Ἱερωνύμου, δι' ἧς πρὸς ταῦτα εἰσαίεται καὶ ἐπεξηγεῖται ἄριστα ἡ δικαία θέσις τῆς ἀντιδρώσης ὀρθοδόξου συνειδήσεως ἐνώπιον καινοτομίας ἡ βιαιότητος κατὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων:

«Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, θὰ ἡδύνατο νὰ προστεθῇ, ὅτι ἡ «κατ' οἰκονομίαν» ἐνέργεια, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου, κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν, ὑπόκειται εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου τῆς συνειδήσεως τοῦ συνόλου τῆς Ἐκκλησίας Σώματος.

ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην πρέπει ν' ἀντιληφθῇ καὶ τὰς ἐνέργειας τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου καὶ τῶν περὶ αὐτὸν Μοναχῶν, οἱ ὅποιοι ἐ-

κριναν καὶ κατέδικαν πράξεις τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου, ἐνῶ νομικῶς καὶ κανονικῶς οὐδεμίαν εἶχον πρὸς τοῦτο ἀρμοδιότητα.

Ἀλλὰς λέξεσιν, ὑπεράνω τῆς ὑπὸ τῶν νόμων καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων περιεχομένης ἀρμοδιότητος, ὑπάρχει ἡ ἠθικὴ ἀρμοδιότης τοῦ συνόλου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡ ὅποια εἶναι ἀδέκαστος». (Ι. Κοτσώνη, Προβλήματα Ἐκκλ. Οἰκονομίας σελ. 113).

Ἐὰν δὲ ἡθέλαμεν προσθέσει καὶ τὰς διαμαρτυρίας ὅλων τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῇ καινοτόμῳ ἡμερολογιακῇ εἰσαγωγῇ, οὐ μόνον τόμος ὁλόκληρος θ' ἀπετελεῖτο, ἀλλὰ, τὸ καὶ σπουδαιότερον, τόμος ἐκφράζειν τὸ δίκαιον τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰ παραδοθέντα, ὡς ἐξ ἄλλου ἐποίησαν καὶ πᾶσαι αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι, ἀνεξαρτήτως τῆς «κοινωνίας» αὐτῶν μετὰ τῆς καινοτομησάσης Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Πλὴν, καίτοι ἐν προκειμένῳ αὗται ἀντιπαρελήθουσιν τὴν ἐκκλησιαστικὴν «ἀκρίβειαν» ἐχρήσαντο τοῦ μέτρου τῆς «οἰκονομίας», τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ μάλλον ἐπισφαλές, καθότι τὸ τοιοῦτον εἰς οὐδεμίαν ἐπὶ τὰς αὐτὰς ἔτη «οἰκοδομίαν» ἀπέβη, ἐνῶ οὐδεμίαν ἐπαγόρευσε τοῦ κακοῦ ἐποιήσαντο. Οὐχὶ δὲ μόνον, ἀλλὰ τοῦτο συνέβαλλε προσέτι εἰς τὴν ἐδραίωσιν τοῦ «δυνάμει»—κατὰ μορφήν καὶ ἐννοίαν—ὑφισταμένου σχίσματος καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ συνεπειῶν ἐκ τῆς διασπαθείσης ἐσωτερικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος τοῦ πληρώματος τῶν πιστῶν, ἐξ ἐτέρου δὲ τοσοῦτον ἐνεθάρρυνε τοὺς καινοτομήσαντας, ὥστε ἐλευθεροὶ πλέον ν' ἀγωνισθῶσι καὶ εἰσέλθωσι «ἀγαλλομένῳ ποδὶ» καὶ μετ' εὐφημιῶν περιφανεῖς ἤδη ρέομεν εἰς τὸν στίβον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Σταδίου, ἀνταλλάσσοντες τὴν παλαιὰν Πανελλήνιον ἐπίδοσιν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας καὶ τοῦ σχίσματος, μετὰ τὸ παγκόσμιον ρεκόρ τῆς οἰκουμενικῆς καινοφανοῦς αἰρέσεως.

Ἐντεῦθεν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μὴ θίγειν τὰ κακῶς κείμενα καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῶν Παραδόσεων καὶ τοῦ πνεύματος τῶν Πατέρων:

Συνεπῶς, Σεβασμιώτατε, ἵνα μὴ κατερχόμενοι εἰς πολυλογία, καταπονῶμεν Ὑμᾶς, ὡς σαφῶς ἤδη κατεδείχθη, οἱ μὲν Ἀρχιερεῖς ἡμῶν καὶ Ἱερεῖς ἔχουν πλήρη τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ οὐδόλως κινδυνεύοντες νὰ ὑστερηθῶμεν ταύτην.

Τούτου ἕνεκα, οὐδεμιᾶς χρήζομεν ἀνάγκης ἡ ἐπιστροφῆς, καθότι ἀσφαλῶς παραμένοντες πιστοὶ εἰς τὴν ἀκαινοτόμητον περιοχὴν τῆς παραδοθείσης παρακαταθήκης.

Εὐχῆς δὲ ἔργον θὰ ἦτο, ὅπως οἱ ἀρμόδιοι Ἐκκλησιαστικῆς εὐθύνης, ἥπερ ὑπέχουν ἐναντι τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐθύνης ἥπερ ὑπέχουν ἐναντι τοῦ ἐκ τῆς Γρηγοριανῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας δημιουργηθέντος πραγματικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος ἐν τῷ κορμῷ τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκ τῆς διασπάσεως τοῦ δόγματος τῆς ἐνότητος καὶ τῆς παραβάσεως τῶν οἰκείων Κανόν. Διατάξεων ἐν τῇ ὁμοιομορφῇ, ὁμοιοτρόπῳ καὶ ὁμοιοχρόνῳ ἐκδηλώσει τῆς Θείας Λατρείας καὶ τῶν λοιπῶν τῆς φυ-

χῆς καθαρισμῶν καὶ θελήσουν «κανονικῶς τρόπον» ν' ἀποκαταστήσουν τὴν ἐσωτερικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητητα, ἀνακόποντες οὕτω τὸν συνεχιζόμενον ροῦν τῶν ὀλεθρίων πνευματικῶν συνεπειῶν, τῶν ἐκ τοῦ διὰ τῆς ὡς ἄνω καινοτομίας δημιουργηθέντος σχίσματος προερχομένων.

Ἐλπιστούμεντες ὅτι θὰ εὐαρεστηθῇτε γὰ ἐπιδείξετε ἐν προκειμένῳ τὴν δέουσαν κατανόησιν ἢ τοῦλάχιστον ὁμοίαν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἐκδηλοῦτε πρὸς τὰς ποικίλας καὶ δρώσας αἱρετικὰς ὁμάδας καὶ τοῖς αὐτῶν εὐκτηρίαις,

διατελούμεν μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ:

Διὰ τὸ Παράρτημα Γ.Ο.Χ. (Παλ) γιτών) Ἑλλάδος,

Βερδικούσης

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ :

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΤΣΙΟΤΡΑΣ, Ἱερεὺς

Κ. Μπλιάμπλιας

Φ. Θάνος

Ι. Τάκας

Κοινοποιεῖται ὡς κατωτέρω, ἵνα ἐν εὐαρεστήσει τελῶσιν ἐν γνώσει:

- 1) Ἱερὰν Σύνοδον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος — Ἀθήνας.
- 2) Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας Ἀθήνας. (Γενικὴν Διεύθυνσιν Θρησκευμάτων).
- 3) Διοίκησιν Χωροφυλακῆς Ἐλασσώνας.
- 4) Πρόεδρον Κοινότητος καὶ Κοινοτικὸν Συμβούλιον Βερδικούσης.

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριμπα
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δραχμας	15.—
»	Ἑτησία	30.—
Ἑσωτερικοῦ	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἑτησία	4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1	

Ἀνοιχτὴ Ἐπιστολὴ

Πρὸς

τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν Πρόεδρον τῆς Σεβαστῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ἡμῶν Κύριον Κύριον Γεώργιον Παπαδόπουλον καὶ τὸν Ἐξοχώτατον Ἀντιπρόεδρον Αὐτῆς Κύριον Κύριον Στυλιανὸν Παττακόν.
Ἀθήνας

Ἐξοχώτατοι.

Γέννημα καὶ θρόνισμα ὑπάρχων τῆς Πόλεως Πατρῶν καὶ ἔχων ἐκεῖσε διαμένοντας τοὺς Γονεῖς καὶ τοὺς λοιποὺς κατὰ σάρκα συγγενεῖς μου, μετέβην ἐσχάτως πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῶν κατὰ τὴν ἐκεῖ δὲ παραιωνίην μου συμπεσούσης Κυριακῆς (τὴν 24ην τοῦ παρελθόντος μηνὸς Αὐγούστου) ἐξ ὑποχρεώσεως ὡς ὁρθόδοξος Χριστιανὸς μετέβην ἵνα ἐκκλησιασθῶ καὶ ἀκούσω τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ὡς Μοναχὸς δὲ καὶ ἔχων τὴν προέλευσιν ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὁρους τοῦ ἀπολουθούντος κατὰ πάντα τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Παλαιὸν Ἑορτολόγιον, μετέβην διὰ τὸν σκοπὸν καὶ λόγον αὐτὸν εἰς τὸν Παλαιομνηρολογικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.

Κατὰ τὴν ὥραν ὁμῶς τῆς Θεῖας Λειτουργίας, Ἀστυνομικὰ Ὁργανα, ἐνεργοῦντα κατὰ προφορικὴν ἐντολὴν—καθὼς ἐκ τῶν ὑστέρων ἐξηκριβώσα—τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Κωνσταντίνου περικύκλωσαν τὸν Ναὸν, καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς τὸν λειτουργοῦντα Ἱερέα καὶ ἐμὲ μεταγαγόντα εἰς τὸ Τμήμα Ἀσφαλείας τοῦ ὁποίου ὁ κ. Διοικητὴς προσεφέρθη πολὺ ἀπροεπῶς ἔναντι ἡμῶν ὡς Κληρικῶν καὶ τοῦ Σχήματος ὅπερ φέρομεν, ἀποκαλέσας ἡμᾶς κατ' ἐπανάληψιν «καυοὺς» καὶ ταλαιπωρήσας δι' ὅλης τῆς ἡμέρας κατὰ διαταγὴν δὲ αὐτοῦ ἐκλεισθήσαν καὶ ἐσφραγίσθησαν καὶ αἱ θύραι τοῦ Ναοῦ.

Ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, Ἐξοχώτατοι, λαμβάνονται χώραν ἐν τῷ φιλελευθέρῳ Κράτει ἡμῶν, καὶ μάλιστα ἐν ἡμέραις τῆς διακυβερνήσεως τῆς Χώρας ὑφ' ἡμῶν τῶν ἀποδιδόντων ἀμέσως τὸ δίκαιον παντὶ τῷ δικαιούμενῳ τοῦτο, καὶ ἐχόντων ὡς ἐμβλημα τὸ : «Ἑλλὰς Ἑλλήνων Χριστιανῶν», προσενοῦσαι κατὰ πληρῆν καὶ ἱερὰν ἀγανάκτησιν παντὶ εὐσυνειδήτῳ καὶ νομιμόφρονι Ἑλληνι Χριστιανῷ ἐκκληροῦντι ἀνελλιπῶς ἅπαντα τὰ ἔναντι τῆς Πατρίδος καθήκοντά του καὶ ὑποχρεώσεις, στεροισμένῳ ὁμῶς τοῦ πολιτιστάτου δώρου τῆς ἐλευθερίας τῆς Θρησκευτικῆς του συνειδήσεως καὶ τοῦ δικαιοῦματος τοῦ λατρεῖν τὸν Θεὸν τοῦ σιμφῶνως πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις αὐτῆς καὶ τοῦτο ὡς παρὰ νόμῳ καὶ ἐπειδὴ τὸ θέλει οὕτως ὁ Α ἢ Β. Σεβ. Μητροπολίτης.

Πιστεύω, Ἐξοχώτατοι, ὅτι δὲν διαφεύγει τῆς

ὀξυνοίας καὶ ὀξυδερχείας ἡμῶν, ὅτι τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον ἰσχύει εἰσέτι διὰ Νόμου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ διότι : ὅτε εἰσῆλθῃ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τὸ νέον ἡμερολόγιον διὰ τοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β', τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1923, ἐτονίσθη ὁριτῶς ἐν αὐτῷ, ὅτι: «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύει τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καθόσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτάς. Τὸ Διάταγμα ἐκεῖνο οὐδ' ἐπ' οὗτο ἠκυρώθη ἀλλ' ἐξακολουθεῖ ὑφιστάμενον καὶ τοῦτο ἔχουσα ὑπ' ὄφιν τῆς ἡ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Βατοπαιδίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους κατὰ Μαῖον τοῦ ἔτους 1930 «Διορθόδοξος Ἐπαρρησία πρὸς καταρτισμὸν τοῦ Προγράμματος τῶν θεμάτων τῆς μελλούσης συνελθεῖν Οἰκουμένης ἡ Παναρθοδόξου Συνόδου» καὶ ἀποτελούμενη ἐξ Ἀντιπροσώπων πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἔθεσεν ὡς συζητητέον θέμα ἐν τῇ Συνόδῳ καὶ τὸ Παλαιοῦ ἡμερολογητικὸν (Πρακτικ. σελ. 145) τοῦτο ἐπανελήρθη τονισθὲν καὶ ἐν τοῖς ἐπαλλήλοις «Πανορθόδοξοι Συνεδροῖς τῆς Ρόδου». Ἐπομένως τὸ Ἡμερολογητικὸν ζήτημα Ἐκκλησιαστικῶς εἶναι ἐπίδικον καὶ παρανομῶσι προκρατῶς οἱ παντοιοτρόπως ἐκβιάζοντες τοὺς Ἕλληνας Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς ἵνα ἀκολουθήσωσι καὶ Ἐκκλησιαστικῶς τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον δὲν δέχονται ὄχι μόνον οἱ ἐν Ἑλλάδι ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπὶ δέκατα τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Καὶ ἐνῷ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἔπρεπε νὰ ἀσχολῶνται περὶ τοῦ πῶς θὰ ἐξουδετερώσωσι τὰς ἐνεργείας τῶν εἰς βάρος τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν δρώντων ἀφανῶς καὶ ἐμφανῶς ποικιλονόμιον ἐχθρῶν Οὐνιτῶν, Παπιστῶν, Προτεσταντῶν πάσης ἀποχρώσεως Χίλιαστῶν, Ἰερωβάδων, Κομμουνιστῶν, Μασσῶνων κ.λ.π., αὐτοὶ ἀσχολοῦνται περὶ τὴν ἐξόντωσιν τῶν Παλαιοῦ ἡμερολογητικῶν, διὰ τοὺς ὁποίους ἀποτελεῖ καίχημα τὸ ὅτι οὐδ' εἰς ἐξ αὐτῶν εὐρέθη μεταξὺ τῶν ἀντεθνικῶς ἢ ἀντεκκλησιαστικῶς δρώντων ἢ δρασαντῶν κατὰ τὸ παρελθόν· ἐὰν δὲ ἐπιμένωσιν οὗτοι παραμένοντες εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Παλαιὸν ἡμερολόγιον, τοῦτο πράττουσι ἐκ λόγων καθαρῶς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ μνησθὲν ἀνωτέρῳ Βασιλικῶν Διάταγμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Γραφικὴν ρῆσιν τὴν λέγουσαν: «Μὴ μεταίρετε ὅρια ἃ ἔθεσαν οἱ Πατέρες ἡμῶν».

Ὅθεν, Ἐξοχώτατοι, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑφ' ἡμῶν διακυβευμένης τοῦ Θεοφυλάκτου Ἑλληνικοῦ Κράτους ἐτακτοποιήθησαν πολλὰ ἄτακτα καὶ μὴ καλῶς γινόμενα ὁλοκληρώσατε τὸ ἔργον τὸ ὁ-

ποῖον ἀνέθεσεν ἡμῶν ἡ Θεία Πρόνοια, τακτοποιῶντες καὶ τὸ ἡμερολογητικὸν ζήτημα εἴτε διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Πατροπαράδοτου Ἐσποτολογίου, ὄντος συνικρασμένου καὶ μετὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ Κανόνος (ὅπερ καὶ θὰ ἀποτελεῖ εὐχρῆς ἔργον), εἴτε καὶ κατοχυρῶντες διὰ νόμου τὴν ἐν πάσιν Ἐκκλησιαστικῇ ἐλευθερίᾳ τῶν Παλαιοῦ ἡμερολογητικῶν, ὥστε νὰ μὴ εὐρίσκωνται οὗτοι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐκασταχοῦ Σεβασμιωτάτων Νεοῦ ἡμερολογητικῶν Μητροπολιτῶν. Θὰ ἀποτελέσῃ τοῦτο ἔργον δικαιοσύνης καὶ τὸ ἐπιστέγασμα τοῦ ὅλου ἔργου Σας, καὶ ἐπομένως θὰ καταστήσῃ τὸ ὄνομά Σας ἐνδοξον καὶ ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ.

Ἀποτελεῖ τοῦτο εὐχρῆν καὶ φωνὴν πάντων τῶν ἐχόντων Ἑθνικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν ἐχόντων ὡς σὺνθημά των: ΠΙΣΤΙΣ—ΠΑΤΡΙΣ· μετὰ τῶν ὁποίων ἐνώνων καὶ ἐγὼ τὴν ταπεινὴν καὶ ἰσχνὴν ἰδικήν μου, ὑπογράφωμαι βαθυσεβάστος.

Μον. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ ΜΠΙΤΡΑΣ

Μοναχὸς τῆς Ἱερᾶς Σκήτης

τῶν Καυσοκαλυβίων τοῦ Ἁγ. Ὁρους
τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου 1970

Ἑορτῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ
κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἑορτολόγιον.

Π ρ ὶ σ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Θρησκευτικοῦ Περιοδικοῦ «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» Κάνιγγος 32 — Ἀθήνας

Κύριε Διευθυντά,

Ἐκ Χριστιανικοῦ καθήκοντος θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς παρακαλέσω ὅπως ἡ παρούσα μου ἐπιστολὴ καταχωρηθῇ εἰς τὸ ὑμέτερον Περιοδικόν καὶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν εἰ δυνατόν.

Εἰς τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ Δημόσιον Ψυχιατρεῖον ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν νοσηλεύεται εἰς ἐξάδελφός μου ὀνόματι Δημήτριος Ν. Τσιράρας ἡλικίας 36 ἐτῶν πάσχων ἐκ ψυχικοῦ νοσήματος βαρεῖας μορφῆς.

Οὗτος μέχρι τὸν Ἰούλιον 1970 ἦτο εἰς τοιαύτην ἀπελπιστικὴν κατάστασιν ὥστε ἀπώλεσεν παντελῶς καὶ τὴν μνήμην του. Ὁ δὲ πατὴρ του καὶ θεὸς μου ἐφθάσε εἰς τὸ σημεῖον νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύρεται διὰ τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκετο ὁ υἱός του. Πρὸ τῆς τραγικῆς καταστάσεως τοῦ ἐν λόγῳ θεοῦ μου προέτεινα εἰς αὐτόν ὅπως γίνῃ μίς θερμὴ παράκλησις εἰς τὴν Παναγίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δοχειαρίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους τὴν ἐπικαλουμένην «ΓΟΡΓΟ-

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΥΠΗΚΟΟΝ» διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν κλονισθεῖσαν ψυχικὴν ὑγείαν τοῦ υἱοῦ του, πράγμα ὅπερ μέ πολλὴν χαρὰν ἐδέχθη τὴν ἐν λόγῳ πρότασιν μου εἰπὼν τὰ ἑξῆς: Κάνε ὅ,τι καταλαβαίνεις ἀνεπιβ. τὰ ἔχω χάσει δὲν γνωρίζω τί μοῦ γίνεται.

Ἀρχὰς Αὐγούστου 1970 μετέβην εἰς Ἅγιον Ὅρος διὰ προσκυνηματικούς λόγους ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου, νὰ τελέσω τὴν παράκλησιν ἐνώπιον τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς ἀνωτέρω Ἱερᾶς Μονῆς. Ἡ παράκλησις ἐγένετο καὶ ὅτε ἐπέστρεψα εἰς Θεσσαλονικὴν καὶ μετέβην εἰς τὸ Δημόσιον Ψυχιατρεῖον πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀνωτέρω ἐξαδέλφου μου εὐρέθην πρὸ ἐκπλήξεως δηλαδὴ ὁ ἐξαδελφός μου ἦτο σχεδὸν καλὰ ἥτοι ἅπαντα τὰ συμπτώματα τὰ ὅποια ἐβασάνιζον τοῦτον μέχρι τὸν Ἰούλιον 1970 ἐξηφανίσθησαν παντελῶς, πρὸς μεγίστην χαρὰν τοῦ ἰδίου, ἀλλὰ καὶ τοῦ θείου μου.

Εἰς ἐρώτησίν μου πρὸς τὸν ἀσθενῆ ἐξαδελφόν μου ἀπὸ πότε αἰσθάνεται καλὰ μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγα διὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος. Σημειωτέον ὅτι ὁ ἐξαδελφός μου δὲν ἐγνώριζε τίποτε περὶ τῆς παρακλήσεως.

Κατόπιν τούτου φρονῶ ὅτι ἡ Παναγία ἡ Γοργομήνη τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἰσήκουσε τὴν παράκλησιν ταύτην καὶ ἐν μέσῳ εἰκοστῷ αἰώνι ἔκανε καὶ πάλιν τὸ θαῦμα Τῆς πρὸς κατασχύνῃν τῶν ἀπίστων ἀνθρώπων πού χάριν τῆς ὕλης εἰς τὴν ἁμαρτίαν ὑπεδουλώθησαν καὶ διὰ τὴν ὕλην τὴν ΑΛΗΘΕΙΑΝ θυσιάζουσι.

Ἄς εἶναι δοξασμένον τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας τῆς Γοργομήνης προστάτιδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου.

Διὰ τὴν φιλοξενίαν σας ἐκ τῶν προτέρων θερμῶς σὰς εὐχαριστῶ.

Μετὰ πόσης τιμῆς
ΔΗΜ. Β. ΤΣΙΡΑΠΑΣ
Στρατ. συνταξιούχος

Γαριβόλδη 1 (Χίρς), Θεσσαλονίκη, Τ. 360

Καταδικάζονται ἄθωοι

Ὑπὸ τοῦ Συνοδικοῦ δικαστηρίου τῆς Κρατοῦσης Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καταδικάσθη ἀνευ λόγου καὶ αἰτίας ὁ ἐξαιρετός Ἱερομόναχος Μάξιμος Βαλλιανῆτος ἐκ Κεφαλληνίας, διότι εἶχε τὸ θάρρος καὶ τὴν εὐψυχίαν νὰ ἀκολουθήσῃ τοὺς παλαιοημερολογίτας.

Ἰδοὺ τί γράφουν τὰ περιοδικὰ τους.

— Εἰς τὰς 11.9.70 ὑπὸ τοῦ Ἱεροδικείου Α.Ν. 214) 1967 καταδικάσθη ὁ Ἱερομόναχος Μάξιμος Βαλλιανῆτος Ὁ Π. Μάξιμος, ὡς πληροφοροῦμεθα, τυγχάνει ἐν ἁρετος καὶ ἀσκητικὸς Ἱερομόναχος ἐκ Βαλασμάτων Κεφαλληνίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ξενοφώντος Ἀγ. Ὁρους.

Ἐχει τὴν ἐξωθεν καλὴν μαρτυρίαν καὶ οὐδεὶς ἡδυνήθη ἢ δύναται νὰ κατηγορήσῃ αὐτὸν διὰ παραπτώματα ἡθικῆς φύσεως ἢ σκανδαλισμὸν τῶν πιστῶν.

Ἐπειδὴ ὅμως, ἐξεχώρησε τὴν πενιχρὰν πατρικὴν του περιουσίαν καὶ τοὺς μόχθους του εἰς Ἅγιον Ὅρος, ὡς ὤφειλε, κατεδικάσθη.

Ἐάν ὑπῆρχε δυνατότης ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἢ ἀκυρωτικὸς θεσμός, ἀσφαλῶς θὰ διέλαμπε τὸ δίκαιον, καὶ θὰ ἤρετο ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ὡς ἀδίκως ἐπιβληθεῖσα, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ παρόπτωμα.

Ὁρθ. Τύπος 20.9.70

— Ὑπὸ τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου καταδικάσθη τὴν 11 Σεπτ. εἰς τριετὴ ἀργίαν καὶ περιορισμὸν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης ὁ Ἱερομόναχος Π. Μάξιμος Βαλλιανῆτος. Ὁ Π. Μάξιμος εἶναι εὐλαβέστατος Κληρικός, συντηρητικὸν Ὁρθοδόξων ἀρχῶν καὶ ἐκτιμᾶται ὑπὸ σύμπαντος τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου ἐπὶ εἴτη προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του. Ἡ καταδίκη του ἐθλίψε πάντας τοὺς γνωρίζοντας τὴν σεβασμίαν μορφήν του.

Ἐκκλ. Ἀγών Ὀκτώβριος 1970.

Ἐπαφίενται τὰ σχόλια εἰς τοὺς ἔχοντας «κοντὰ στὸν νοῦν τὴν γνώσιν».

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδοεῖται τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1971 ἐξετυπώθησαν μέ πλουσίαν καὶ ἐκλεπτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται, ὅθεν οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσῃ διὰ τὴν διὰδοσιν αὐτῶν.

Τιμαὶ ἡμεροδοεῖτων τοῖχου ὀρχ. 11 τσέπης ὀρχ. 4 λόγῳ αὐξήσεως τῆς τιμῆς τοῦ χάρτου.

Τὸ προϊόν τούτων θὰ διατεθῇ διὰ τὴν γενικὴν θέρμανσιν τοῦ Οἰκοτροφείου μας, δ' ὃ καὶ παρακαλοῦμεν τὴν προσίτησιν αὐτῶν.